

ELİF NİSA GÜLSEL

SON BAHAR

78 yaşındaydım. Birçok bahar gördüm hayatım boyunca ancak o baharın son baharım olacağını hissedebiliyordum. İçimden bir ses herkese ve her şeye dikkat etmem gerektiğini söylüyordu. Büyük bir servetim vardı, kendime ormanın içinde bir ev yaptırmıştım. Eve, şehrin gürültüsü ve kirliliğinin girmesine izin vermiyordum. Eve girecek havayı bile yalıtıyordum, kimsenin dezenfekte olmadan ve sağlık testi olmadan içeri girmesine izin vermiyordum, asla evden çıkmıyordum, her branştan alanında en başarılı doktorlar her hafta sağlık takiplerimi yapıyordu. Ölümünden çok korkuyordum, ölüm sürecinden çok korkuyordum, ölüm sonrasında daha da çok korkuyordum. Belirsizlik içimi kemiriyordu. O kadar çok ölüm biçimi vardı ki! Her adımımı dikkatle atıyordum. Psikolojik sağlığım için haberleri izlemiyordum, okuyacağım kitapları oğlum önceden okuyor eğer çok trajikse ve komikse benim okumama izin vermiyordu, heyecan bile zarar verebilirdi sağlığıma. 78 yıllık hayatımda en değer verdiğim kişi oğlumdu ve o da bana o kadar değer veriyordu ki beni benden daha çok düşünüyordu. O sabah da aynen böyleydi. Uyandım, sabah egzersizlerimi yaptım, uygun kalorili ve hijyenik besinleri yedim, ilaçlarımı ve vitaminlerimi alıp yüz yogası yapmaya başladım. Oğlum neşeyle yanıma geldi.

-Günaydın sevgili anneciğim.

-Günaydın, kahvaltını ettin mi?

-Evet, programımda birtakım değişiklikler yaptım. Şimdi koşuya çıkacağım sonra da doktorumla görüşeceğim.

-Peki, hoşça kal.

Oğlum keyifle bahçeden çıkarken onu izlemeye daldım. Zaman nasıl da geçiyordu, onu sağlıklı bir şekilde bu yaşlara getirmek ne zor olmuştu. Küçük yaşlardan beri kalp sorunlarıyla mücadele ediyordu. Nakil için senelerce beklemiştik. Şükürler olsun ki yeni kalbi hemen uyum sağlamıştı ve birkaç senedir sağlıklı ve huzurla yaşıyorduk. Yeni hizmetlim dışında huzurumu kaçıran bir şey yoktu. Geçen gün elmayı sadece 3 kez yıkadı ve bunu fark edip onu uyardığımda hoş olmayan bakışları beni rahatsız etti. Somut pek bir olay olmamıştı ama bazen hissettiklerimiz yaşadıklarımızdan daha iyi rehber olur hayatımıza. Bu hizmetli de bana hiç mi hiç güven vermiyordu ama çalışmaya yeni başladığından ve oğlumun arkadaşı olduğundan hemen işten çıkaramazdım ne yazık ki. Hizmetlim meyve tabağını getirip yanıma bıraktığında da büyük bir güvensizlikle eldivenlerimi taktım ve meyveleri birkaç kez daha yıkadım, zehirli olabilirler miydi acaba? Yiyeceklerimi tatması için birini işe almalı mıydım? Fazla düşünmek sağlığıma zarar verirdi. Benim yerime başkalarını bu konuyu düşünmesi için görevlendirmeliydim. Sevmediğimiz, güvenmediğimiz biriyle aramızı iyi tutmak zorunda olmak ne zordu! Ne yazık ki oğlum evde olmadığından hizmetlimle baş başa kalıyordum. Oğlum birkaç saat sonra eve geldi, çok heyecanlı görünüyordu ve bu neşesinin sebebini öğrenmek için can atıyordum. Oğlum hizmetlimin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra odasına çıktı. Hizmetlim bana son bir kez baktı, paltosunu aldı ve evi terk etti. O gider gitmez güvenlik önlemlerimizi artırdım. Oğlum geldi, bana sarıldı ve o an gözlerimin önü kararırverdi.

Gözlerimi açtığımda bir sedyeye bağlıydım. Önümdeki beyaz önlüklü maskeli adam, maskesini çıkarıp gülümsedi. Bu benim hizmetlimdi. Ama olmazdı, böyle olamazdı.

Gözlerim yeniden karardı. Ölümün beni böyle yakalayabileceğini hiç düşünmezdim.

Bu sonbahar, son baharım mı olacaktı?